

ÖRKÉNY István

István ÖRKÉNY

Pour lire
d'autres traductions
de littérature hongroise
en présentation bilingue,
veuillez cliquer ici.

EGYPERCES NOVELLÁK

NOUVELLES-MINUTE

magyarról franciára fordította PASTEUR Jean-Louis

traduites du hongrois en français par Jean-Louis PASTEUR

Első kiadás : 1968

Fordítás : 2019

Première édition : 1968

Traduction : 2019

A MEGVÁLTÓ

Délelőtt tíz óra volt, amikor az író befejezte új drámáját. Este még két nehéz jelenete volt hátra. Átírta az éjszakát. Közben legalább tíz feketét főzött magának, és legalább tíz kilométert gyalogolt a szűk szállodaszobában alá s felezve. Most mégis olyan frissnek érezte magát, mintha nem is volna teste, olyan boldognak, mintha megszépült volna az élet, és olyan szabadnak, mintha megszűnt volna lenni a világ.

Még egy kávé főzött. Lesétált a partra. Megkereste a csónakost.

- Kivisz-e a vízre egy kicsit, Volentik bácsi? - kérdezte tőle.

- Tessék beülni - mondta a csónakos.

Borús volt az ég, de szellő se rezdült. Mint egy óriási máriaüveglap, olyan sima és szürke és csillogó volt a tó. Volentik bácsi gyors, de rövid csapásokkal evezett, ahogy a Balatonon szokás.

- Mit gondol? - kérdezte az író, mikor már jó darab utat megtettek. - Ide látni még a partról?

- Még ide - mondta a csónakos.

Továbbmentek. Az üdülő piros cseréptetejét lassan elborították a fák. A partnak csak a zöldje, a vonatnak csak a füstje látszott.

- Még most is? - kérdezte az író.

- Még most is - mondta a csónakos.

LE RÉDEMPTEUR

Il était dix heures du matin quand l'écrivain mit le point final à son nouveau drame. La veille au soir, il lui restait encore deux scènes difficiles à réécrire. Il y passa la nuit. Dans le même temps, il se fit chauffer au moins dix cafés noirs et parcourut au moins dix kilomètres en allant et venant dans son étroite chambre d'hôtel. Et pourtant il se sentait maintenant aussi frais que s'il n'avait pas eu de corps, aussi heureux que si la vie s'était soudain embellie, aussi libre que si le monde s'était volatilisé.

Il se fit encore un café, marcha jusqu'à la rive, alla chercher le batelier.

- Me feriez-vous faire un petit tour sur l'eau, Monsieur Volentik ? - lui demanda-t-il.

- Je vous en prie, montez et prenez place - dit le batelier.

Le ciel était couvert mais il ne soufflait pas même une brise légère. D'une gigantesque feuille de mica le lac avait pris l'aspect lisse, gris et scintillant. Monsieur Volentik ramait à coups rapides mais courts, comme il est d'usage sur le Balaton.

- À votre avis - demanda l'écrivain lorsqu'ils eurent déjà fait un bon bout de chemin -, est-ce que l'on peut encore voir jusqu'ici depuis la rive ?

- On le peut encore - dit le batelier.

Ils poursuivirent leur route. Le toit de tuile rouge du centre de vacances s'effaça lentement derrière les arbres. De la rive seule la verdure, des trains seule la fumée restaient discernables.

- Maintenant encore ? - demanda l'écrivain.

- Maintenant encore - dit le batelier.

Csak az evezők csobbanása hallatszott; a partról már nem ért idáig a hang. Összemosódtak a házak, a kikötők és az erdők. Már csak egy ceruzavonás látszott, ahol véget ért a tó.

- Még most is ide látni? - kérdezte az író.

A csónakos körül nézett.

- Ide már nem.

Az író lerúgta a lábáról a szandált, és fölállt.

- Akkor húzza be az evezőt, Volentik bácsi - mondta. - Megpróbálok egy kicsit a vízén járni.

Seul le clapotis des coups de rame troublait le silence. De la rive ne parvenait déjà plus aucun son. Les maisons, les ports et les forêts se confondaient. A l'œil nu, les confins du lac se réduisaient à une ligne de crayon.

- Et maintenant, est-ce qu'on peut encore nous voir jusqu'ici ?

Le batelier scruta l'horizon d'un regard circulaire.

- Plus maintenant.

L'écrivain fit dinguer ses sandales de ses pieds et se mit debout.

- Alors rentrez l'aviron, Monsieur Volentik - dit-il. Je vais un peu m'essayer à marcher sur les eaux.